

Mesélek Nektek

Ágycsere

Mióta nincs a Józsi nővér, és mindig szerdán kell mennem, azóta dög unalom és megszokás a kórházi napom.

Kiskoromban hallottam a rádióban egy mesét, ami úgy kezdődött, hogy: Történt egyszer a leghétköznapibb napon, szerdán, amikor paprikás krumpli volt ebédre...

Azóta tudom, hogy a szerda egy unalmas

„leghétköznapibb” nap, nekem is ilyenek lettek a kórházban töltött szerdáim. A nővérek ügyesek, szorgalmasak, de mindig egyformák, „szerdaiak”! A Nagy Levin eltér ugyan a paprikás krumplitól, de minden szerdán, mindig ugyan azt főzi! (Gyümölcsleves, sült karaj petrezselymes burgonya, savanyú és a desszert alma v. körte.) Minden nagyon ízletes, csak már közhely! Mint a Rain Man c. filmben: „Siessünk, mert ma kedd van” ??? „A kedd az palacsinta nap!” Hát valahogy így! Nyilván a költségvetés miatt, és végül is e hely, kórház, nem lehet a'la carte étkezni, és persze nem a cirkuszba érkezik az ember! (...vagy?)

Szóval megérkeztem....

11-es szoba, 1-gyes ágy. (Sose tudom melyik az egyes ágy ablak melletti vagy nem az ablak melletti?) poloska van még? Van, ne nyissanak ablakot! Nagyon ne pakoljanak szét, mert hozzák az új ágyakat, ma ágycsere lesz!

Ágycsere? Igen kaptunk új elektromos ágyakat! (Igaz is láttam feltornyozva a földszinten hatalmas kék nejlomba burkolt szivacsokat.)

Szobatársnőm, Erzsike, süketebb, mint én, ami nem baj, mert vagy kiabálunk, vagy nem szólunk egy szót sem. Ő megy az ablak melletti ágyba. Vízit, reggeli, mi nem kapunk semmit, hiszen most jöttünk. Várunk.

Jön Ilona, a főnővér, kiadja a parancsot, felkelni, ágynemű a székre, azt nem cseréljük, hiszen tiszta, mindjárt jönnek az ágyak. De az ágyak nem jönnek, azaz jönnek, de a másik oldalon kezdték a cserét, a mi szobánkra, csak sokára kerül sor. Erzsike nyafizik, nem bír állni, miért kellett ilyen hamar, én sem bírom a tétlenséges álldogálást, akkor eszembe jut: fotózni fogok. (Erzsike figyelmeztetett, amikor már újra feküdtünk az „új” ágyainkban, ki van írva, hogy „Fotózni és videó felvételeket készíteni: TILOS!”Hát én azt nem láttam, különben is már későn szólt!)

Kissé felöltözöm, megyek a folyosóra, nagy a kavarodás, ágyak végig a folyosón, a nővérek rángatják a régi ágyakról a szivacs huzatokat, jó lesz még valamire! (Az új ágyra biztosan nem, mert a szivacs kétszer olyan vastag, mint a régi ágyé.) Az új ágy maga a szállítóeszköz három szivacsot is hoznak rajta egyszerre, amit nem nagyon értek, mert addig leteszik a földre, amíg megérkezik alá a következő ágy. Nővérek vonszolják be az ágyra a dög nehéz vastag szivacsokat, de gyorsan megy a dolog, még nincs ebédidő, amikorra befejeződik a munka.

Erzsike kap először ágyat, az övét ágyazza az új nővér, a Janka, a lepedő alig ér át a szivacs másik oldalára. Próbálkozom én is, de érzem, hogy koszos a szivacs, az ágy is. Nedves WC papírral lemostam, amennyire csak lehetett, mindkettőt! Rém koszos lett a papírom! Bár már az is furcsa volt, hogy: Miért nincsenek ezek becsomagolva. Egy ilyen ágynak olyan védő csomagolás

dukálna, hogy ihaj! Lemosás után terítem a lepedőt, még annyira sem éri át a szivacsot, mint a szomszédomé. Gondoltam túljárok az „eszén” csomót kötök a négy sarkára és megpróbálom beleszorítani a nagy dögöt. Harcolunk egymással! Közben nézegetem ezt a széles „bálnát”, agyba-főbe van cellulusszal ragasztva! Talán ez a kék nejlon a védőhuzat és le kellene venni? Majd megkérdem az Ilonát? Próbálom megemelni és jobban alányomni, valamennyire sikerül, ível a szivacs, nem baj legalább kifeszül. Folyik rólam a víz, pihenek, jön a Janka: Segítsek? Jaj, szegény nővérek!

Kiderül, hogy az ágyak csak nekünk újak, Németországból kapta őket a kórház, mert ott is ágycsere volt.... Hát persze, ezért nincsenek becsomagolva, de legalább egy lemosást megérdemeltek volna, már csak az utaztatásuk miatt is! Nem is beszélve a higiénéről!

Miután sikerült legyűrnöm a „kék bálnát”, gondoltam kitanulmányozom az elektronikus szerkezetet, hosszú szürke telefonzsinór szerű hálózati dugasza van, abból állt az ágy üzembe helyezése, hogy aki hozta bedugta a konnektorba. Szintén zsinóron lóg az irányítója, nem nagy kunszt, négy állás van rárajzolva. Magasra lehet emelni és vissza, valamint a fejrész, szintén fel- és le azaz rézsútosra állítható. Mindezt az ágy alatt elhelyezett, nikkelezett csőrendszer biztosítja, hatalmas nehéz, német alapossággal előállított szerkezet! Máris nem szeretem!

A legalacsonyabb pozícióba helyezem az ágyat és ráfekszem. Olyan magas a szivacs, hogy alig bírok rámászni. Ülteni nem lehet a szélén, mert a vascső túllóg a szivacson azaz az ágyon. Kínlódok egy darabig, Erzsike nem szól már régen megoldotta ezt a problémát, alszik. Végre elhelyezkedem. Melegem van. Érzem, hogy vizes a hálóingem a hátam és a fenekem alatt, a francba izzadok, mint egy ló. Hát persze a nejlon a szivacs együtt....

Hálóinget cserélek, magam alá terítem az egyik törülközőmet és így valahogy elvagyok.
Reggel szoltam a Főnővérnek: Hát ezt kaptuk a németektől, nem tudok mit csinálni, ennek is nagyon kell örülni, és ez a huzat a: h u z a t! Igen meleg is, csúszik is! Hát, legközelebb, ha Tetszik jönni, hozzon magával valamit, amivel leterítheti az ágyat!
(És akkor még meg sem említettem, hogy az irányító kampója nem passzol az ágy pereméhez, lepattan róla, és az infúzió tartó állványokat sem lehetett rátenni az ágy végére, mert az új ágyon nincs olyan kivágás, ahová be lehetne nyomni. Ez utóbbi problémát a kórházi karbantartók délutánra megoldották, dicséretesen!)

De amiért jöttem arról is essen néhány szó! Megkaptam a XI. PD1 Keytruda, gátló immunterápiás (Nobel-díjas), kezelést, utoljára! A tizenegy kezelésnek semmi hatása nem volt a daganataimra, csak a mellékhatásait „élvezhettem”, nevezetesen és fájdalmasan ízületi gyulladást kaptam és a meglévő ödémám mellé, további ödémát!

A felfedezett daganataim mellé a tüdőmben is találtak „képleteket”, és ugyan minimális mértékben, de növekedtek a daganataim, ezért a kezelésemet befejezik! Sajnos rám nézve ez tragédia, mert a mellett, hogy végig szenvedtem a sugarazást, a 11 kezelést, és a mellékhatásait, (és még ki tudja, hogy meddig fogom szenvedni), egy évig teljesen kezeletlen maradtam!

Legközelebb november végén kell mennem, addig engedélyeztetnek egy másik eljárást, ami megint kemoterápia lesz, de nem a Dakarbazin, amit már egyszer kaptam! A november hónap már a 13. hónap lesz, ami alatt nem kaptam hatékony kezelést! Reklamálni, szót emelni, kártérítést kérni nem lehet, hiszen aláírtam egy

papírt, hogy részt veszek a kísérleti munkában!
Éljen a magyar–német barátság és az új ágyak, valamint a
Nobel-díjas orvosok! Hurrá!

2018. 10. 31. szerda -2018. 11. 01. csütörtök